Hur redaktionssekreteraren blef af med sin fästmö.

* * *

Af SIGURD.

* * *

Redaktionssekreteraren Liljerot i "Kråkebybladet" var inte en af de tidningsmän, som slagit sig på journalistiken sedan han misslyckats med någonting annat.

Det var en skuldfri, välborstad, intelligent karl om trettiotvå år, bodde i dublett med egna möbler och hade gifvit sig in på publicistbanan derföre att han alltid fått beröm för sina skolkrior och A i studentexamen.

Egentligen skulle han blifvit magister, eller "doktor", som extralärare numera heta på sitt rena studentbetyg, eller "lektor", som de i framtiden skola heta, alldeles som capitulares.

Men han fann det bättre att utan akademiskuld och med en liten hygglig lön upplysa hela menskligheten, än att, skuldsatt och lönlös, flacka omkring på "profår" till ett tjugotal pojkars förädling.

I Kråkeby och vid angränsande jernvägsstationer var han ansedd för en qvick karl, ty han hade en gång skrifvit en krönika om bagare Dahlqvist, som gaf en torgbonde två riksdaler för att han skulle visa honom hvar han sjelf bodde en lördagsmorgon tidigt då han återvände från fredagsaftonens lilla töddy på stadskällaren.

Att en sådan man inte gerna i längden kunde gå som andra personer singularis i "Kråkebybladet" var uppenbart, och i hans nattsvarta själ dvaldes också hemska planer om inköp af den, tack vare hans talang, i dödsryckningarna liggande "Kråkebyposten", samt börjande af en konkurrens på lif och död med hans nuvarande brödherre, redaktör Papperling, som också varit ett snille i ungdomen, men lagt bort att skrifva annat än nekrologer öfver sina direktionskamrater i "Kreaturens vänner".

Dels för att få mynt till detta gräsliga dåd, dels för att det i allmänhet inte är godt för människan att vara allena och dels för det hon hade de mildaste blåa ögon och den läckraste lilla mun i verlden, hade Liljerot för tid och evighet, med edliga löften och ring om 20 karat fäst sig vid godsegare Pettersons på Östramo Klara.

"Den korta stund en pressens man har öfver
När han mot ljus och sanning gjort sin pligt,
Han mer än någon annan ju behöfver
Ett hjerta, som hans egets oro söfver,
Och sporrar hans notisjagt och hans dikt."

Så hade vännen Kalle Sundström qvädt på trolofningsdagen, och det ligger en hel del sanning deri, att nu inte tala om den hjelp ett företagsamt fruntimmer kan skänka medels motläsning vid korrekturet.

Huru ljuft, när farbror Petterson och Klara kommo in från landet, att hasta från tullstrid och influensa-notiser till Parkrestauranten och älska och svärma vid en kopp kaffe och en hali Cederlunds, och spörja om årsväxt och stutapris af den erfarne landtmannen.

Ej minst ljuft, att sedan föra upp dessa notiser såsom "bref från landsbygden", och så låta den intet ondt anande Papperling betala både kaffe och punsch i form af "korrepondensarvode."

Redaktionssekreterare Liljerot var en ung, nära nog oförderfvad man, men om sjelfve den oskuldsfulle Josef varit vid landsortpressen i stad der teaterlada finnes, skulle han mer än en gång frestats att göra sin mantel sällskap.

Så hade äfven Liljerot tömt mer än ett glas Roederer med blyga ingenuer, läppjat på Chartreuse i sällskap med första älskarinnor och tagit en mörk konjak tvemännings med talangfulla tragedienner.

Dock tyngde ej brott eller svek på hans samvete. Man hade rökt en cigarett, lagt bort titlarna och pussats lite, men inga qvinliga sjelfmord hade betecknat Liljerots erotiska segerbana. Om några "löften" gifvits, hade de på sinhöjd gällt ett ficklån eller ett armband, ty, sanningen att säga, var det mest sällskap, hvilka rekryterade ur sömmerskornas och kyparnes aktningsvärda samhällsklasser, som gästade Kråkeby.

Men en naiv yngling känner sig ändå litet bortkommen när han som förlofvad karl träder ansigte mot ansigte med sina intimare flickbekanta, och det var inte utan en viss tanke på Klara, som Liljerot en vacker förmiddag vid elfvatiden såg fröken Laura Lundstedt kasta sig i hans gungstol och behagfullt lägga det ena af sina små ben ofvanpå det andra och fråga om han hade cigaretter hemma.

Fröken Laura Lundstedt i älskarinnefacket vid Krattska sällskapet, som just nyss kommit till Kråkeby.

— Nå, se nu inte så olycklig ut för det, lilla Kalle, tag hit en vanlig, lätt cigarr i stället, är du snäll!

När han stod och tände den åt henne, öppnades dörren af — farbror Petterson och Klara, som kommit till staden för att köpa julklappar.

Fröken Lundstedt presenterades, frambar sina hjertligaste lyckönskningar, kysste fästmön midt på munnen och försvann i det hon sa:

— Snälle Karl, å här några nytt af Zola eller Maupassant så skicka bort till mig eller kanske du är god kommer själf? Jag bor hos skomakare Kalander, som vanligt. Lilla gula rummet, du vet.

När han läst tamburdörren efter henne fick han se sin lilla Klara i färd med att försöka köra ansiktet genom soffgafveln under det hon grät som en takränna i rötmånaden.

— Hva' ä' dä för bekantingar du har sa farbror Petterson, och så — ringade det på tamburklockan igen.

In störtade fröken Kumlin, tragedienne till yrket och vid nyssnämnda aktade sällskap. Hon var röd och varm och arg och vacker, hade varit "kallskänka" på hotellet i Hjo och började, utan hänsyn till att der var folk i inre rummet:

— Kalle, nu är hin lös! Nu vill direktörskan ta Regina från mej, Regina i "Regina von Emmereitz". Hon, den tjocka, fula otäcka flabban, som gnäller som en gris i en grind! Har du nånsin hälli åf mej så skrif och förderfva henne, säg att hon är en klunsa, en mére noble, en hexa ..ä. skrif.... O Kalle, Kalle, din lilla Karin är så förtviflad.....

Och så föll hon i hans armar.

— Bästa frö.... hm... snälla Karin, sansa er! Jag har visst inte glömt vår gamla vänskap... hm.... vänskåp... hm.... men se, jag är inte ensam.... hm.....

— För all del, vi ska visst inte störa. Kom Klara! sa farbror Petterson, full af värdighet, indignation och sårad faderskänsla.

— Bu....u....uh! sa Klara och gjorde ännu ett försök med soffgafveln.

— Men f-a-r-b-r-o-r då....

— Aj.... aj.... aj..ö..ö, Kalle! sa Klara.

— — — — — — —

Det tog fyra runda timmar, innan vår unge vän fick fatt i sitt lifs sol och dess dagars upphof, fick dem att följa med in på stadshuset och äta middag, fick en tidningsmans ofta rätt tunga — "jag kan försäkra farbror rätt tunga" — pligter mot konstens barn och martyrer nöjaktigt förklarade, fick absolution och försoningskyss vid kaffet inne i pianorummet, och slutligen fick dem att följa med hem till sitt ensliga locus, dit den intet anande Stall-Johan redan burit alla de köpta sakerna.

Jag har svårt vid att tänka mig en värre dygdig man än literatören och redaktionssekreteraren Karl Johan Liljerot, stötande sin spröda promenadkäpp med kraft i gatan och gifvande Gud små tysta, heta löften, att när han väl fått Klara och "Kråkebyposten" skulle allt hvad konstnärinnor hette hållas temligen kort der i samhället.

— Nej si god dag, ärade broder! En liten sexa klockan åtta frågade direktör Kratt sjelf, som mötte på stora torget.

— Har inte tid! fräste Kalle argt.

Och tryckte ömt sin älskades arm.

— Hvem är det brefvet från? sa Klara och pekade på en biljett med vådligt sned utanskrift på Kalles skrifbord i detsamma de voro inkomna.

— Bryt det sjelf, du lilla nyfikna! sa Kalle med lugnt dödsförakt, alldenstund han trodde att olyckornas mått för dagen var rågadt, och att brefvet på sin höjd kunde innehålla ett vanligt mord-hot eller så'n bagatell.

Farbror Petterson läste:

"Elskade Kal!

Har vatt å sökt dej. Men inte träffas. Dericktören, den usslingen kunn int betala lön årdentli.

Har du tjufem? Jag har rest hit på äfterkraf på kåffärten, man kann inte ge "Maria stuard" förr än ja fått ut mina klänningar.

Ja ska inte va otaxam.

Din lella
Alma."

Literatören och redaktionssekreteraren Karl Johan Liljerot är numera oförlofvad och säger att han ämnar hålla på med det resten af sin jordiska tillvaro.

Lilla Greta.

* * *

Länge välja och långt resa stadboherrskap, innan de finna en liten fläck ute på landsbygden, som de rigtigt tycka om för några sommarveckor.

Snart välja och kort vandra torparfolk, innan de stanna vid den lilla jordbit der ofta hela deras lif i möda och försakelse sedan flyter fram.

Men det händer att nejden kring torparens stuga är underbart fager, så att den väcker turistens afund och stadbons lifliga längtan. Detta är då alldeles tillfälligt, ty torparen har inte tid att se hur vackert den är och har ej valt sitt hem derefter; en alnsbred remsa för en fåra potatis är för honom mera än den mest tjusande utsigt, en kärfve säd är honom än kärare än stora ytor af blånande vatten. När lifvet vaknar i skog, när safven stiger i trädet, när små björklöf spricka ut och svepa kring lunden en trolsk slöja af späd grönska, då säger allt detta honom intet annat än att nu bli dagarne längre och arbetet litet bättre betaldt, nu får han femtio öre mera för hård möda från solens uppgång till dess nedgång.

Någonting annat hade tjugotvå vaknande vårar icke haft att säga Anders på Sjöbo, fast han bodde på en jordfläck så herrlig, att svenskt herrefolk fara långa vägar och ge ut många pengar för att få se det som inte är hälften så vackert, som Sjöbo, hvilket låg en mil på sidan af jernbanan der de rullade fram med ett par tusen kronor på fickan bara för att få titta litet på Guds vackraste natur.

Men matjorden var tunn på den löfkransade kullen, der den gråa, murkna stugan stod, och trångt var der mellan stenarne. Gran växte der bättre än råg; furorna voro jettelika, men potatisen förkrympt, ljungen blomstrade, men lilla Greta var blek, blek som man blir af potatis och sillake.

Nedanför flöt ån, som ännu i synhåll vidgade sig till en liten leende insjö. Men bonden sjelf ville der ha mjärdar och nät; för Anders torpare var vattnet således ännu magrare än ljungbacken.

Men Greta plaskade omkring i åbrädden vid den läckande, skröpliga ekan, och satt i timmar på de flata stenarne vid båtstaden och lät vattnet skölja små valkiga fötter och solen gassa på ett litet smutsigt ansigte. Längre fram, när hon förstod att hålla ett metspö och lura bort någon enstaka qvarterslång mört förbi bondens nät på sin krok, skrek hon af fröjd och hennes hjerta klappade lika fort, som när små fina, väluppfostrade flickor få ett helt dockskåp.

Så kom skolgången och så bytes metspöt och dåsandet nere vid åbrädden mot hacka och räfsa och fattigmanssslit. Den äldste brodern var redan vid jernvägen i Norrland, den andre 'tjänte sommardräng", och så var der kommen lillasyster, som nu i sin tur satt på de flata stenarne vid båten och lät vågen leka med tån och solen bleka de lingula lockarna. När hon tjöt af fröjd och rusade uppför backen, hvilade Greta på hackskaftet och log: nu var det lilla-syster som lurat bort en mört för bonden.

Granskog och berghällar togo emot på alla sidor omkring Sjöbo; att "utveckla jordbruket" derom kunde inte bli tal. Mellan stenarne fanns derföre snart inte plats för både mors och Gretas flitiga hackor, och så kom der en "påskmåndag" då Greta satt nere vid båten och grät sitt farväl till Sjöbo och far och mor och Hjelma och lilla syster och de stora, flata stenarna i vattenbrynet, hennes barndoms lekplats, och hela den verld hon hittills känt.

Och så bar det af till Malmö och Seland, der egarne af de stora rotfruktsfälten betala litet mer för en fattig flickas ansträngda arbetskraft, än bönderna derhemma i socknen förmå.

När hon stod ensam med mor ute vid "stättan" med kinderna röda af allt som rörde sig inom henne vid afskedet, och så snyggt klädd, som mor någonsin förmått, blef det med ens klart för mor Stina, att den lille bleke ungen omärkligt vuxit upp till en vacker flicka. Helsan och lifvet ute i Guds fria natur hade vunnit seger på potatisen, sill-laken och det knappa brödet; den lilla kroppen hade mognat och de smala armarna blifvit runda.

— En sak vill ja si dej, Greta!

— Hocken då, mor? snyftade flickan.

— Jo, för Guss sköll skäm inte ut dej derinne! Akta dej för karfolk, gräbba. Jaja, du vell nock inte göra dina gamla föräldrar en så stor sorg, för då.....

Här afbröt en strid tåreström mor Stinas förmaningar, och Greta, som till en början rakt inte begripit mor, stämde in af alla krafter och lofvade att alltid tänka på far och mor och hvad presten sagt den vintern hon gick och läste.

Och så var ungen flugen ut ur det fattiga boet, och till middagen skars der en skifva bröd mindre än förut på Sjöbo.

— — — — — — —

På nya, granna hus göra tre år inte så lite. Inne i staden växa gatorna ut och skiftar allting gestalt på tre år. Tre år ute i det brusande verldslifvet låta rikedomar försvinna och millionärer växa upp, göra storheter och krossa existenser. Tre år äro nog att skapa en operastjerna af en liten rädd och tafatt konservatorieelev med gänglig figur och för långa armar. Tre år kasta ofta i magtlös overksamhet politikern, som hade kammarens öra och såg ut i verlden öfver böjda ryggar.

Men på den murkna, gråa stugan i Sjöbo hade tre år föga förmått. Den lutade litet mera, plåsterlapparna på rutorna voro några fler; det var alltsammans. Körsbärsträdet hade vuxit och krusbärbuskarna blivit mera risiga, blåsten hade rifvit upp takryggen på ladugården en smula och "sättan" hade gärdats om. Annars var allt sig likt. Gamla ekan läckte nog värre än någonsin, men de stora, flata stenarne, der mor klappade byk och flickorna metat mört, voro alltid desamma.

Till och med så här i natten — en klar och varm Julinatt likvisst — kunde Greta känna igen alltsammans. Men Hjelma, som hon helsat på derute i hagen, hade svårare att känna igen Greta sjelf i grå sommarkappa, hatt med plym och små fina knäppkängor, som foro illa af fukten på gångstigen.

Nu är hon framme vid "stättan". Tänk hvad mor skall bli glad! Och far med, fast han just aldrig säger så mycket. På det sista året: har Greta inte skrifvit hem. Det var rysligt styggt af henne, och har pressat fram mången tung suck på Sjöbo, men nu när hon kommer sjelf är ju allt glömdt.

Nu bara några steg till med de fina knäppkängorna, och så handen på dörrklinkan.... Men hvad du är blek, Greta! Åh, du har blifvit vacker, du har visst inte haft det så svårt derinne i Danmark, som man säger. Handen glänser hvit i månskenet och är utan valk; du måtte visst haft finarbete, du?

Hvad nu? Tårar skjölja öfver kinderna och du skakar af kyla i den ljumma sommarnatten? Åh, står det så till! Stackars, stackars lilla Greta!

Hon vacklade fram mot stugugafveln och stödde armarna tungt mot fönsterbrädan. På Sjöbo hade man inga rullgardiner. Derinne i den väggfasta sängen lågo far och mor. Hvad far har blivit grå i hufvudet! Men de sofvo så lugnt. Ack, huru skall här se ut i morgon när de fått veta...?

I soffan vid fönstret ligger lilla syster. Hvad hon har vuxit. Ansigtet är ett barns ännu, men rikt böljar håret öfver kudden och i små rundningar hvälfver sig bröstet under det grofva linnet. Så har Greta också legat i den soffan en gång, fattig, höljd af paltor, med blaggarnslinne; men åh, om hon kunde gråta sig tillbaka dit, skölja de tre åren med blodstårar!

Hvad skall lilla syster säga i morgon? Månne också hon skall förstå...?

Nej, nej, de skola aldrig få veta det, aldrig! Tyst som hon kommit, skall hon smyga bort igen. Anders på Sjöbo och mor Stina skola aldrig få veta, att deras stackars barn stått och blickat in till dem genom rutan. Sof lugnt, lilla syster! Du ska inte behöfva skämmas i hyn för Greta!

Hvarthän — Lika godt; bara bort, igen. Ännu var hon ung, ännu hade hon något kvar att — sälja. Det...der andra.... ja, det gick väl öfver och sedan.... Blefve det för svårt så slumrade hon väl in en qvälll med den hvita, runda halsen på en jernvägsskena, och ingen skulle sedan i det krossade stoftet känna igen lilla Greta på Sjöbo.....

Häftigt hade hon rest sig från sin lutande ställning mot fönsterbrädan. Hastigt hade de små knäppkängorna gått några steg framåt "stättan". Här hade mor stått den der påskmåndagen. Hur var det hon sa? "Du vell nock inte göra dina gamle föräldrar en så stor sorg, för då..." — Ja, hvad då?

Nej, det fick vara. Hon var så trött, så dödstrött. Hon orkade inte ut i verlden, i smutsen och eländet igen. Sakta, halft omedvetet gick hon ned till sin barndoms lekplats, till båtstaden vid ån. Ett stycke ofvanom de flata stenarne var en mjuk tufva. Hon slet af hatten med den fina plymen och den grå kappan, tog af de små spetsiga kängorna och förde foten fram och åter i vattenytan som förr. Det var ingen liten ful fot med mörka valkar nu; det var en hvit, läcker, högvristad fot, som skalf för vattnet.

Ja, så blef det allra bäst! — Häftigt knäppte hon upp trikålifvet och kastade det på stranden bredvid kappan. Det kunde lilla-syster få. Och så gick hon ut midt i strömfåran, der vattnet började lyfta henne, och det mörka, det oåtdrigas fasa grep henne och pressade ett ångestrop från bleka läppar. Så förlorade hon fotfästet, hufvudet föll tillbaka, och med en sista blick famnade hon den gråa, mossbelupna stugan deruppe....

— — — — — — —

Klara och skarpa falla morgonsolens strålar in genom trasiga rutor. Anders på Sjöbo sträcker mödosamt på gamla, trötta lemmar och mor Stina skyndar upp för att leta fram en gammal brödskalk till kernmjölken.

Så sitta de tysta och trötta och doppa skeden långsamt i bleckbunken, de två, som äro för gamla och slitit för hårdt i sin dag för att känna sig rigtigt wederqvickta af den korta sommarnattens hvila. Den ena dagen går som den andra under sträfvan att nära ett lif utan glädje; och framåt, så långt den trötta tanken når, finner den intet annat än samma slit och släp, samma kamp mot nöden.

Men nere vid åbrädden, med det gullockiga hufvudet på en af de stora, flata stenarne, der liten Greta lekte och mor Stina brukar klappa byk, ligger en ung, hvit qvinnokropp, som strömmen har fört dit. En liten rosenfärgad tå leker i vattenbrynet och en sjaskig flik af en blå sidenkjol gungar på vattnet som ett flöte. Och på den höga barmen lyser Julisolen genom ett gallér af fina, solkade spetsar.

Det är liten Greta, som lekt ut vid åbrädden, som alltid var henne så kär, och när far kommer för att ösa ekan och ro öfver viken bort på dagsverke, skall han godt förstå, hvarför inte tösen på så länge skickade hem något bref till de gamle på Sjöbo.

En skilsmessoprocess.

* * *

De hade kommit ihop för unga och hade det alldeles för bra i det verldsliga, det var hela saken. Han fick åttitusen efter sin far — och det var pengar på den tiden, i början på sextiotalet — och hon hade tjugofemtusen arffallet och lika mycket att vänta när vår herre ville kalla hennes mamma.

Inte för det ungt folk bör plågas allt för illa, men det är inte utan, att när en ung fattig karl och en flicka utan mojenger först få gå i ett par år och sucka och vara i hjertängslan för att inte motparten håller af henne eller honom, och sedan i några år sitta och ängslas för ett litet bo och något att lefva af, så liksom svetsas två hjertan fastare ihop, och lyckan af att få vara tillsamman skattas högre i samma mån hon varit svårare att vinna.

Men Richard Berg och Anna Klarstedt de visste inte hvad det vill säga att gå och se på en, som man håller af, i åratal och tänka: "Ack om... men så lycklig blir jag nog aldrig." Och inte visste de heller huru kära en uppfiffad auktionssoffa och några stolar i ylle kunna bli, om man fått sträfva och spara för dem i ett halft år. När de blefvo kära, så var det som att tappa en oljelampa i en tunna krut; det blef förlofning och gifte och salongsmöbel i sidendamast inom fyra månader.

De voro som ett par barn. Han var ju också bara tjugotre år och hon aderton. Hon ilade genom trädgårdsgångarna, skrattade och skrek och han luffade efter och höll henne i hårflätan och lekte häst. Och när de spelade krocket, grälade de som ett par skolpojkar tills Anna grät och Richard bad om förlåtelse och gick efter hennes klot i buskarna; och så kysstes de och skickade trädgårdsmätaren efter bigarråer.

Ständigt voro de tillsammans. Herre Gud, det är ju heller inte meningen annat, när man är man och hustru, och inte behöfver en liten godsegarinna sitta och sucka som en styrmansfru. Men den som sjelf varit en smula gift, vet ju bäst huru innerligt rart det är när man och hustru träffas, efter att några timmar ha skött hvar och en sina pligter. Ja, om man nödgas skiljas för några dagar, veckor eller ett par månader, så kan en gammal menniska sen känna sig rent som nygift, bara hjertat är ungt och varmt af sig.

(Forts).

Domd

Att dö af förlamning liksom hennes fader.

En hjälplös invalid i tre år.

Dr. Miles' Nervine gjorde mina nerver starka.

"I många år led jag af förfärligt hufvudvärk och plågor vid roten af hjärnan och blef slutligen så dålig, att jag blef alldeles medbruten af nervförsappning. Jag fick anfall af yrsel och var så svag och utmattad, att jag ej kunde göra något vidare. De bästa läkare sade att jag ej kunde lefva, att jag skulle dö af förlamning, liksom min far och farfar. Jag var en hjälplös invalid i tre år, då jag fick höra talas om Dr. Miles' Restorative Nervine och började använda det. Den vinnern hände jag mig bättre än jag gjort på flera år, och jag har sedan aldrig pådgats af den förfärliga huvudvärken. Min Aptit är god och mina nerver starka." — Mrs. Bocknell, 2920 Oakland Ave., Minneapolis, Minn.

"I många år led jag af nervsvaghet, och kunde ej se efter mitt hushåll, eller hafva omtanke om något. Min mage var nyrket svag, hade förfärlig huvudvärk, och jag var så nervös att på tio års tid hade ej en enda natt sofvit mer än en timme åt gången. Vi skref ut hundratals dollars för doktorer och medicin. Jag blef förd till Chicago och behandlad af specialister, men till ingen nytta. Slutligen fick jag bå a tala om Dr. Miles' Nervine och började använda den. Jag var förvånad att det hjälpte mig så snart, och stor var min glädje då jag fann, sedan jag användt sju flaskor, att jag var fullkomligt frisk." — Mrs. W. A. Thompson, Duluth, Minn.

Alla apotekare säl., och garanteras förnya flaskan Dr. Miles' Remedies. Sänd efter fri bok om nervösa och hjärtsjukdomar. Adress Dr. Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

Oerhördt goda vilkor för agenter som önska sälja svenska böcker. Goda förtjenster för både kvinnor och män. Skrif idag om närmare upplysningar till

C. RASMUSSEN PUBL. CO.,
—ETABLERAD 1874—
720-724 So. 4th St., Minneapolis, Minn.
Vår illustr kalender fritt till hvarje agent.

Svenskt Romanbibliotek PROFHÄFTE FRITT!

utkommer häftesvis två gånger i månaden. Hvarje häfte innehåller 64 sidor och är vackert tryckt å fint papper. De utkomna häftena innehålla:

MARIA SOPHIE SCHWARTZ berömda romaner—

Mannen af Börd och Kvinnan af Folket, 550 sidor, samt
Arbetet adlar Mannen, 620 sidor.
Ödets Lek, af HERMAN BJURSTEN.

Denna roman är en af de mest spännande som finnes på svenska språket, och har utkommit i otaliga upplagor, hvilket är en säker borgen för att den läses med förkärlek.

Nya subskribenter få de hittills utkomna häftena till betydligt nedsatt pris. **Skrif efter profhäfte, 64 sidor, som sändes fritt.**

AGENTER ÖNSKAS

C. RASMUSSEN PUBL. CO.
—ETABLERAD 1874—
720-724 So. 4th St., Minneapolis, Minn.

VYKORT

VI hafva det största lager här i Amerika af importerade vykort från Sverige äfvensom Jul- och nyårskort m. m. Om Ni vill visa Edra vänner en vacker uppmärksamhet så skicka dem ett af dessa kort.

12	kort skickas portofritt för	25c
25	kort skickas portofritt för	50c
50	kort skickas portofritt för	$1.00
12	fint utstyrda Jul- och Nyårskort för	30c
25	fint utstyrda Jul- och Nyårskort för	60c
50	fint utstyrda Jul- och Nyårskort för	$1.10

HVAR och en som köper för $1.00, får gratis vår Annotationsbok prydligt inbunden i fickformat med Almanack för 1906, samt fullständig Atlas öfver Förenta Staterna m. m. (Vid förtecknet i att sälja dessa modern och mycket eftersägade vykort. Skrifver pris på större partier och sänd 2½c i frimärken för en prösamling af 12 kort. Begär samtidigt vår bokkatalog och upplysning om våra speciela tillbud för agenter.

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720-24 So. 4th St., Minneapolis, Minn.

Svensk Bokhandel.

(BOKLISTA NO. 2.)

Rydellius, Alfred. Vilda blommor, diktförsök..10
Schwartz, Marie Sofie. De Värnlösa.....35
—**Den lilla gatsångerskan,** verklighetsbild..10
—**Elna,** berättelse.....10
Schubin, Ossip. Djefvulsflöjten.....25
Sims, George R. Från Pantelånekontoret...15
Sinclairsvisan, eller hvad en färaherde hört och sett vid ett besök i de himmelska salarne.....10
Starbäck, G. Kardinalen i Torpa, berättelse..10
Strindberg, A. Sjönödslöftet och min Sommarprest.....10
—**Skräddarn skulle ha' Dans**.....10
Sylvia. Hr. Liwenburg, bild ur Stockholmslifvet.....15
—**Grannar emellan,** teckning ur Stockholmslifvet.....15
—**Solglimtar,** teckning ur folklifvet.....15
—**Tro, Hopp och Kärlek**.....10
—**Under Kastanjeträdet,** novell.....10
—**Kärlek,** fragment ur en historia om ett menniskohjerta.....10
—**Ett brustet hjerta,** novell.....10
—**Byhistorier** från Skåne.....10
Tegner, E. Svea, med flera fosterländska Sånger.....10
—**Nattvardsbarnen**.....10
—**Axel**.....10
Thomasson, Pehr. Postbonden, historisk berättelse.....10
—**Karl IX. och Vermlänningen**.....10
—**En Fruntimmerskarl,** pennritning.....10
—**Karl XV. och Dalkullan**.....10
—**Braskans Marknadsresa,** en humoristisk byhistoria från Vernamo marknad.....10
—**Flickan i Norrström**.....10
—**Ett rum och ett hjerta**.....10
—**Gustaf III. och Småländ'ningen**.....10
—**En Barndomsflamma**.....10
—**Lull Tufve.** En pennritning.....10
—**Riksdagsmannen** eller Åresjukan.....20
—**En Skymningsstund.** Berättelse.....10
—**Karl IX och Klosterjungfrun.** Karl XII och Skåningen, tvenne pennritningar.....10
—**Jägarens Ros,** pennritning.....10
—**Klockarens Mari,** pennritning.....10
—**Vallflickan och Grefven,** pennritning.....10
—**Hans Jansson,** lefnadsteckning.....10
—**Vid Aftonbrasan,** berättelser.....15
—**Lasse Mjölnare och Masse Smed**.....15
—**Prinsen och Borgarflickan,** pennritning 20
—**Svenska Kungliga Äfventyr**.....25
Thomasson, Swan. Likt och olikt, brokigt och tokigt.....15
Tre Berättelser af nyare författare.....15
Vågornas hemlighet.....10
Vilma. Hvem tog skönhetens pris?.....10
Wallin, Olof. Dödens Engel, religiöst poem..10
Wästberg, Adam A. Vid ett högt fönster 10
Ödmann, Jenny. På Villovägar, 171 sidor..35

C. Rasmussen Pub. Co.,
720-722-724 So. 4. St., Minneapolis, Minn.